

HERDENKING TREINRAMP BUIZINGEN

Dames en heren,

Vandaag staan we hier samen, vijftien jaar na de tragische treinramp van 15 februari 2010, om de slachtoffers en hun nabestaanden te herdenken. Het was een tragedie die niet alleen de nabestaanden, maar heel ons land diep heeft getroffen. De pijn van toen is nog steeds voelbaar, zowel bij degenen die hun geliefden verloren, als bij ons allemaal. Elke dag is voor hen een herinnering aan wat hen werd ontnomen. Vandaag willen we vooral stilstaan bij het onmeetbare leed en gemis van diegenen die deze onvoorstelbare verliezen hebben moeten dragen: de ouders, de kinderen, de partners, de familieleden en vrienden van de negentien slachtoffers. Ook denken we aan de vele anderen die gewond raakten en hun leven voor altijd zagen veranderen. We willen hen laten weten dat zij niet alleen zijn, dat hun pijn ook onze pijn is, en dat we hen nooit zullen vergeten.

Ik wil vandaag ook stilstaan bij de lessen die we hebben geleerd // en de inspanningen die sindsdien zijn geleverd om dergelijke ongevallen te vermijden of nog beter aan te pakken. De ramp in Buizingen heeft ons op een directe en rauwe manier geconfronteerd met de noodzaak van een professionele noodplanning, en het belang van een efficiënte samenwerking tussen vele betrokken actoren. Het werk van onze hulpdiensten, onder extreme omstandigheden, was van onschatbare waarde. Brandweer, politie, ambulancediensten, civiele bescherming, en al diegenen die zich met hart en ziel hebben ingezet om de tragedie zoveel mogelijk te verzachten, verdienen onze grote dank en respect. Het is dankzij hun moed en vastberadenheid dat we in staat waren om met deze ondenkbare situatie om te gaan, en de gevolgen ervan zoveel als mogelijk te beperken. Onze hulpdiensten staan letterlijk dag en nacht paraat om onze bevolking te beschermen, en zij hebben de voorbije jaren zeker bewezen dat ze goed voorbereid zijn om de steeds frequentere noodsituaties het hoofd te bieden. Maar het moet duidelijk zijn voor beleidsmakers op alle bestuursniveaus, dat we zullen moeten blijven investeren in deze hulpdiensten, ook in tijden waar de overheidsfinanciën steeds meer onder druk staan. En daarnaast moet er voldoende aandacht gaan naar het ontwikkelen van een duurzame *risicocultuur* in alle sectoren van onze samenleving, alsook een verhoogde *weerbaarheid* van de burgers

We hebben veel geleerd, en de nodige lessen getrokken uit die rampzalige dag van 15 februari 2010. We hebben de noodzaak ingezien van voorbereid te zijn op het onverwachte, en van snel en adequaat te reageren. Onze provinciale en gemeentelijke crisisstructuren zijn sindsdien versterkt en geoptimaliseerd, om ervoor te zorgen dat we beter voorbereid zijn op wat ons misschien te wachten staat. Ook werd er geïnvesteerd in het veiliger maken van ons spoorwegennet met onder meer de uitrol van het European Train Control System (ETCS).

Ook de **wetgeving** op het gebied van noodplanning en crisisbeheer werd verbeterd, met als doel te beschikken over één coherente en globale reglementering in dit domein, waarin de taken en verantwoordelijkheden van de verschillende actoren, duidelijk worden omschreven. Eén van de uitgangspunten was om de rol van de bestuurlijke overheden op de as ‘burgemeester – gouverneur – minister van Binnenlandse zaken’ – te versterken bij het multidisciplinaire beheer van crisissen. De hiërarchische lijnen binnen deze piramide met drie niveaus, alsook de rol en verantwoordelijkheden van elk van hen, moeten worden verduidelijkt door het toepassen van het beginsel van eenheid van commando. Daarnaast voelde men ook de behoefte aan een **harmonisatie** van de noodplanningsprocessen en procedures. In het verleden was er de tendens om steeds nieuwe noodplannen te maken voor specifieke risico’s. Nu heeft men geleerd dat het cruciaal is om zo snel mogelijk orde te scheppen in de chaos, waarbij het beter is om elk type van noodsituatie te beheren met eenzelfde basisaanpak en structuur.

Daarnaast moedigt men lokale overheden aan om diverse **burgerhulpinitiatieven** of **vrijwilligersstructuren** te faciliteren. Het doel hiervan is niet om in de plaats te treden van de professionele hulpdiensten, // maar om op een complementaire en goed gecoördineerde manier eerder ongevaarlijke logistieke opdrachten uit te voeren, zodat die hulpdiensten zich tijdens zo’n acute crisis kunnen concentreren op hun kerntaken.

Maar ondanks alles wat we al hebben bereikt, blijft het onze plicht om nooit te vergeten. De herinnering aan de slachtoffers van Buizingen mag niet vervagen, net zo min als de lessen die we hebben geleerd. Het is aan ons om ervoor te zorgen dat we blijven bouwen aan een toekomst waarin zulke tragedies minder waarschijnlijk zijn, en waarin we voluit blijven inzetten om de veiligheid en het welzijn van onze gemeenschap te kunnen waarborgen.

Ik wil van harte mijn dank uitspreken aan iedereen die zich na de ramp heeft ingezet voor het herstel, voor de hulpverlening, en voor het behoud van de herinnering aan de slachtoffers. Dank aan de hulpverleners, de lokale besturen, de organisaties en de talloze vrijwilligers die zich hebben ingezet met ongekennde toewijding. En vooral, mijn dank aan de nabestaanden van de slachtoffers, die ons hebben laten zien wat ware kracht en moed is. Hun strijd om hun geliefden te eren is een inspiratie voor ons allen.

Laten we de slachtoffers van Buizingen blijven eren, niet enkel door hen te herdenken, maar ook door in alles wat we doen, ervoor te zorgen dat de lessen van toen niet verloren gaan. Laten we werken aan een toekomst die veiliger is voor iedereen, waarin we ons blijven inzetten voor de bescherming van het leven en het welzijn van onze medemens.

Dank u.